

Fire og Halvtredstindstyvende Møde.

Rigsdagen den 13de Marts.

Protocollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Efter Dagsordenen bliver at foretage første Behandling af Forslag til Lov om Estergivelse af Summer, der skyldes til Statskassen for modtagne Forskud paa Gæge, Pension og deslige.

Da Ingen ønskede at yttre sig, sattes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 28 Stemmer.

Formanden: De Vædringsforslag som maatte ønskes stillede til Sagens anden Behandling, bedes afgivne inden imorgen Aften.

Den følgende Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov angaaende et overordentligt Lønningstillæg, som Understøttelse for de ringere aflagte offentlige Embedsmænd og Bestillingsmænd. Sagen er til første Behandling.

Lehmann: Da det Spørgsmaal om et Lønningstillæg for de ringere aflagte Embedsmænd her i Salen blev reist af en æret Landstingsmand (Kirck) i Form af en Interpellation, skal jeg ikke nægte, at jeg i den Henseende havde nogen Skrupel, idet det forekom mig at være det Naturlige, at Rigsdagen bevilger eller afflaaer — og jeg for mit Bedkommende skal Intet have imod, at den bevilger med saa stor Beredvillighed, som Hensynet til Skatteydernes Interesse tillader — de Summer, der fordres af Regjeringen. Det forekommer mig imidlertid altid at indeholde en vis Ombytning af det naturlige Forhold, naar Initiativet til Bevillingen reises af Rigsdagen selv; og dobbelt forekommer dette mig at være anvendeligt paa et Tilfælde som det nærværende, hvor det gjælder om at forbedre Embedsmændenes Lønning. Thi, medens jeg

mener, at Rigsdagen er den naturlige Bærg for Skatteyderne, forekommer det mig, at Regjeringen er den naturlige Bærg for Embedsmændene, og at det altsaa vistnok nærmest er Regjeringen, som i denne Henseende har at overveje, hvad den anseer for i saa Henseende at være nødvendigt, og hvad den troer at kunne sætte igennem i Rigsdagen. Da imidlertid en Interpellation ikke er en passende Anledning til at discutere dette Slags Spørgsmaal, nøiedes jeg med privatim at udtale min Mening for den ærede Interpellant og har her kun fremhævet dette, fordi de Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsætte, netop stotte sig til disse to Sætninger: at Rigsdagen er den naturlige Bærg for Skatteyderne, og at Regjeringen er den naturlige Bærg for Embedsmændene. Et Lovforslag i den omhandlede Sag er nemlig senere af Regjeringen blevet forelagt i det andet Thing, og det er nu kommet til os ikke uvæsentligt modificeret. Derfor nu denne Forskjel mellem Regjeringens Andragende og den foreliggende Beslutning bestod deri, at Folkethinget ikke havde troet til det foreliggende Diemed at kunne anvende et saa stort Beløb, som der blev fordret, da vilde jeg for mit Bedkommende have fundet det overordentlig betænkeligt at reise Tvivl imod et saadant Votum, ikke fordi jeg jo meget vel veed, at vi ere valgte af Skatteyderne, ligesaafuldt som Folkethinget — ja, naar man vil gjøre Forskjellen i Valgloven gjældende, endog nærmest repræsentere dem, som betale meest Skat; — men, fordi det jo efter hele Sagens Stilling og navnlig efter alle Bevillingssagens grundlovmæssige Behandlingsform er en Sag af den allerhøieste Betydning, hvad der i disse er blevet voteret af det andet Thing, ligesom ogsaa, naar man vil fastholde den af mig antydede Forskjel, ganske vist en saadan Indsigelse i hiint Dieblit har en dobbelt Vægt, naar den kommer fra de Samsundsclasser, hvem Skattendredelsen maaskee falder haardest. Men det vil være den ærede Forsamling bekvæmt, at Forskjellen mellem Regjeringens Forslag og det af Folkethinget vedtagne Lovforslag, som for Dieblittet foreligger os til Forhandling, ingenlunde gaaer ud paa et større eller mindre Beløb; thi det er af